

maatte negte Ministeren nogen Anekjendelse af, at han maatte benytte Loven indtil da. Denne Betragtning gik Folkethinget ind paa, og vi indsatte dels Sors Akademis Kapitalformue og dels forhøiede Renten som Vidnesbyrd om, at der efter Loven ikke maatte udlaanes af Sors Akademis Midler til Theatret, saa længe ikke dette Spørgsmaal laa klart for Bevillingsmyndigheden. Siden den Tid er der, som det vil ses af Bilaget, fremkommet en Oversigt over, hvad der er gjort da og senere af den meget ærede Minister. Jeg skal nu henvise til Slutningen af denne Oversigt, og det har da staaet for Mindretallet saaledes, at, idet man nu har kunnet sikke sig Arbeidets Udførelse ved at overdrage det til en enkelt paalidelig Mand, der stiller en Garanti af 10 pCt. af Beløbet, saaledes at Arkitekterne staa i den Stilling, at de snarere have Interesse i at faae saa Meget som muligt ud for de Penge, som Entrepreneurerne faae, end omvendt, altsaa i en helt anden Stilling, end om de selv stode som Bygmestre, og der da dernæst blev tilovers et lille Beløb til aldeles uforudsete Udgifter, saa har Mindretallet ment, at vi efter Omstændighederne og efter den korte Tid efter anden Behandling ikke have nogen rimelig Grund til at negte den meget ærede Minister Benyttelsen af Loven, saaledes som Nøgledagen har vedtaget den. Derfor har Mindretallet troet at opnaa sin Hensigt ved at faae Forslaget vedtaget ved anden Behandling og har derfor troet at kunne, som Sagen nu ligger for, tiltræde den meget ærede Ministers Forslag i den Forventning, at det vil lykkes Ministeren at opfylde, hvad der er nødvendigt, for at ikke detle Foretagende kræver større Beløb end det, der er angivet i vedkommende Lov. — Forslaget under Nr. 48 angaar Forhøielse af Skolepengene ved Sors Akademi. Det blev ikke vedtaget ved anden Behandling, hvorimod Forslag om Forhøielse af Skolepenge ved de lærde Skoler blev vedtaget, men da det maa antages, at der snarere ved Sors Akademi end ved andre Skoler trænges til en Forhøielse og det endog en væsentlig, og det vistnok ikke blot hvad Skolepengene, men ogsaa hvad Kostpengene angaar, har Mindretallet opført sit Forslag paany, idet det venter, at

Thinget vil tage en konsekvent Beslutning, altsaa vedtage det ene Sted, hvad det har vedtaget det andet Sted. — Med Hensyn til Forslagene under Nr. 49 og 53, ved hvilke den meget ærede Minister foreslaar, at den der indsatte Anmærkning om, at ingen Lærer kan erholde fast Ansættelse ved de lærde Skoler og Sors Akademi, skal udgaa, skal jeg henholde mig til de Bemærkninger, som jeg tillod mig paa Mindretallets Begne at fremsætte ved anden Behandling. Mindretallet indrømmer, at den meget ærede Minister har udtalt sig i det Hele loyalt over for dette Forhold, men, naar man vedtager en saadan Anmærkning, saa er det i og for sig ikke for den enkelte Minister, men for Administrationen i det Hele Finantsaaret igjennem. Man kan ikke ved saadanne Sager binde sig til, hvad den enkelte fungerende Minister udtaler om dette Spørgsmaal, man maa tage en Bestemmelse, efter som hele Sagen er bedst tjent dermed, og man mener, at Sagen er bedst tjent med denne Bestemmelse, indtil vi faae en ny Lønningslov for de lærde Skoler, baseret paa den nye Undervisningslov. En saadan Lov havde vi maasse havt Grund til at vente forelagt til Behandling allerede i Aar, den kan formentlig ikke udeblive længere end til næste Samling, og da vil selvfølgelig Anmærkningen falde bort ved Lovforslagets Vedtagelse. Hvad nu angaar de almindelige Udtalelser, som disse to Anmærkninger have givet den meget ærede Ordfører Anledning til, da turde jeg maasse gjøre nogle Bemærkninger. Han siger, at den, der ønsker en hurtig Behandling af Finantsloven og ikke vil have den kastet frem og tilbage mellem Thingene, maa følge den meget ærede Ordfører; den, der sætter mere Pris paa Resultatet end paa tomme Behandlinger, maa følge den meget ærede Ordfører. Det er en mærkkelig Udtalelse, hørt fra Folkethingets Finantsudvalgs ærede Ordførers Side, og den forekommer mig ikke i Dvrigt at stemme med den ærede Ordførers Udtalelser. Han tager jo ellers ret jævnt og mildt paa Sagerne og forfalder ikke, undtagen i enkelte Dieblitte, til stærke og umotiverede Udtryk. Det forekommer mig, at den ærede Ordfører ved at udtale sig saaledes